

Babama

– Dilaraaksoy · 19 Ekim 2020

Büyüyorum baba. Kır saçlı yapayalnızlığım, kederlerimi döken gecelerin alaycı insafsızlığı oluyor. Gücüme gidiyor yaşananlar; bir nefeslik hayatın, hep böyle kalacağını sandığımız zamanlamasında tozpembe hayallerime siyah dökülüyor. Kayboluyorum.

Gözyaşlarım, nemli sofraların yağmurdan kaçak bir zeytin tanesinin absürtlüğüne akıyor. Yüzdüğümüz denizin, yürüdüğümüz sokakların ve sana yaslandığım hayatımın çürük kalıntısı oluyorum birden; kendime sağkalım savaşlarımda az buçuk ve en çok hayata ölüyorum. Acıyan canımın konserve saydığı kalbim, çocuksu hayatımı özletiyor. Kendime dipsiz, kendime hezeyan, kendime örtük bir uzaklık sezinliyorum ve baba; her genç kız gibi senin dağ aşan kollarını istiyorum. Kendimi kaybetsem de rüzgarda, kendini bırakan bir sonbahar yaprağının kar tanesine dönüşünü, kendimi bıraksam da hayatta, bir mutluluğun hüzünsüz kalışını ve hep seninle yaşayışımı istiyorum. Ellerim kendinden ayrılrsa da ellerin ellerimden ayrılmasa diyorum...

Dilara AKSOY